

COMMISSIE VAN NIJVERHEID

Verslag KIMPE, goedgekeurd door deze Commissie in Juli 1917.

Dit verslag is een heftige aanklacht tegen den Raad van Vlaanderen.

De Raad brengt niets tot stand, zegt KIMPE; hij heeft geen eigen politiek en is « een speeltuig in Duitsche handen ». KIMPE verwijt den Raad dat hij zich al te nauw, en zonder het minste nut voor Vlaanderen, met de Duitschers heeft verbonden. KIMPE stelt een onafhankelijke en sterke politiek voor, gesteund op Duitsche macht. Evenals CLAUS en zijn vrienden, vervolgde KIMPE slechts een droombeeld : van de Duitschers afgescheiden waren de activisten niets, en de Raad moest naar hun pijpen dansen.

Dit verslag werd besproken in den loop der zitting gehouden door den Raad van Vlaanderen op 29ⁿ Juli 1917. Tijdens de zitting gehouden door den Raad op 3ⁿ Juli, verklaarde KIMPE zich voorstander van een economisch verdrag met Duitschland.

Raad van Vlaanderen

Kommissie van Nijverheid en
Verkeerswezen

Het is weldra zes maanden geleden dat de Raad van Vlaanderen werd gesticht.

Drie maanden zijn reeds vervlogen sedert de afvaardiging der Zeven naar Berlijn toog en er verkreeg dat België bestuurlijk zou worden gescheiden. Ten laatste op 1 Juli moest de Bestuurlijke Scheiding een voldongen feit zijn, althans voor wat betreft de Ministeries niet in handen der krijgsoverheid.

De toestand op 't oogenblik is dat in deze ministeries praktisch gesproken de bestuurlijke scheiding niet meer dan misschien voor een goede helft verwezenlijkt is, en voor 't overige slechts bestaat op papier.

Tot nu toe is geen enkel punt van een Vlaamsch programma in den Raad van Vlaanderen te sprake gekomen. De Raad van Vlaanderen heeft geen programma, verre van een vast bepaald doel.

Al wie den toestand kan en wil inzien moet bekennen dat de Raad zooals hij tot op heden heeft bestaan, veel heeft van een speeltuig in Duitsche handen.

De bewering dat de Duitschers het goed met ons meenen verandert niets aan de zaak.

Ook de tegenwerping dat wij enkel een adviseerend lichaam vormen houdt geen steek; tegenover de Duitschers is dat het geval, doch het is dan ook hoog tijd dat zulks verandere en een einde neme, daar waar wij uit den aard onzer werking zelf, èn in den schoot van den Raad, èn naar buiten tegenover de Vlaamsche Beweging èn in de oogen van 't Vlaamsche Volk, het tegenovergestelde toch laten blijken.

De reis naar Berlijn heeft men voorgesteld als een onderhandeling van macht tot macht; in den grond weten we wel beter, maar het is hoog tijd dat we werkelijk zijn een macht.

Het lot van Vlaanderen hangt af van de beslissing van den oorlog en is aan dat van Duitschland verbonden.

In den grond houden wij ons met niets zoo weinig bezig als met den politieken toestand door 't verloop van den oorlog teweeggebracht, denken dat we voor altijd van de Entente niets meer te vreezen hebben, van Duitschland alles zullen bekomen wat we wenschen, zonder ons af te vragen in hoeverre zulks eigenlijk mogelijk is, ja met den dag nog mogelijk blijft.

Niemand kent de ware beteekenis van de woorden van den nieuwen Duitschen Rijkskanselier : « Deutschland wird auch niet einen Tag länger Krieg führen, wenn es einen ehrenvollen Frieden bekommt, blosse darum um gewaltsame Eroberungen zu machen ». Niemand die weet welke zijn laatste woorden kunnen zijn voor het sluiten van de vrede, of in veel sterkeren, of in nog zwakkeren zin.

Voor 't oogenblik is tegenover zulke uitlatingen de houding van den Raad van Vlaanderen de volgende: vertrouwen in de toekomst, hopen dat Duitschland als 't slecht gaat ons trots alles toch nog genoegzaam tegen de Entente zal willen en kunnen beschermen, desnoods tevreden zijn met te veel om te sterven en niet genoeg om te leven.

In een woord, de Raad van Vlaanderen heeft noch voert een eigen politiek.

Intusschen zullen zoo gauw mogelijk over heel Vlaanderen de Gouwraden ingericht worden.

Het verder assumeeren van Raadsleden zal worden gestaakt, en de Raad voltallig gemaakt met de door de Gouwraden aangeduide vertegenwoordigers. Daarna zal de Raad, nogmaals in zijn geheel dan, voor zooveel het deze uitzonderlijke tijden toelaten, door op de breedst mogelijke grondslagen uitgebouwde Gouwraden, als toekomstig Parlement worden, werkelijk dan eerst kunnen spreken in naam van 't Vlaamsche Volk en ook dan eerst als dusdanig door de Duitschers kunnen worden aanzien.

Alle andere programma's, zoowel meer als minder vergenden, zullen in Vlaanderen worden geweerd, en in de eerste plaats dat van den Vlaamschen Landsbond, hetwelk tegen de Bestuurlijke Scheiding ingaat dus den huidige verworven toestand afkeurt, en ons onder oogpunt van Buitenlandsche Zaken, met gebonden, handen weer overleveren zou aan het Latijnendom.

Ofwel men erkent den Raad van Vlaanderen en dan zijn alle evenwijdig loopende, met des te meer reden alle afwijkende programma's schadelijk en te weren.

Ofwel men erkent alle richtingen en dan komen we terug tot den vroegeren toestand en heeft de Raad van Vlaanderen ook niet langer reden van bestaan.

De Politieke Scheiding zal hare omschrijving vinden in de volgende punten, wier voorafgaandelijke verwezenlijking natuurlijk niet zal noodig zijn : De Raad van Vlaanderen zal door Duitschland als wetgevend Parlement worden erkend, en zitting hebben in de Kamer.

Scheiding van Schatkist en Nationale Bank. Vlaanderen zal uitgeroepen worden tot een Staat op zich zelf, waarna het Parlement verklaren zal met Duitschland niet langer in oorlog te zijn en waarop alle Vlaamsche krijgsgevangen officieren en manschappen, mits eigen goedkeuring, zullen worden in vrijheid gesteld, ter vorming van een Nationale Rijkswacht.

De oorlogsschatting zal voor Vlaanderen opgeheven worden en dienen vooral ter buiging der ellende onder werklieden en kleine burgers.

De Raad zal een Gouwheer aanstellen in iedere provincie.

De burgemeesters zullen opgevorderd worden een eed van getrouwheid te zweren en zooniet evenals alle herkiezbare provincie- en gemeenteraadsleden afgesteld en op voorstel der Gouwraden vervangen. De politie zal onder toezicht staan der Nationale Rijkswacht.

Als begin van nationalizeering van alle bronnen van inkomsten zullen onmiddellijk alle vreemde, dus ook Waalsche ondernemingen gelijkwideerd worden, de Kempische koolmijnen in de eerste plaats.

De Haversche Regeering zal afvallig verklaard worden de door haar gemaakte schulden niet erkend, en bekend gemaakt dat Vlaanderen zelf zijn vertegenwoordigers zal sturen naar het vredeskongres.

Aan onze Vlaamsche soldaten aan gene zijden van het front zal een manifest worden gericht en overgemaakt waardoor zij op de hoogte worden gebracht van den nieuwen toestand en waarbij zij vanwege het Vlaamsche Volk niet langer den plicht dragen te strijden.

Verder zullen zoo mogelijk de opgeëischte Vlaamsche werklieden en burgers onmiddellijk teruggezonden worden, ofwel behoorlijk gevoed, gehuisvest en betaald. In alle geval zullen de Vlaamsche arbeiders in Noord-Frankrijk onverwijld worden teruggeroepen, en alle opeischingen gestaakt.

Zoo mogelijk ook zullen de voedselopeischingen voor 't leger ophouden of tot een minimum gebracht.

In alle geval zal al wat de bodem voortbrengt door de gemeenten opgeëischt worden, en door een centrale zooveel mogelijk over 't land verdeeld.

De verovering der gemeentebesturen is in dien zin van beslissenden invloed op het volk.

Ondertusschen neemt bij alle volken met den dag de oorlogsmoeheid toe.

Niets zegt dat er niet een dag komt waarop Vlaanderen aan zijn lot zal overgelaten worden, ja dat om den wille van een spoedigen en toch eervollen vrede, deze niet op onzen rug zal worden gesloten.

De Vlaamsche Hoogeschool en de Bestuurlijke Scheiding, in de veronderstelling dat ze zelfs tot in alle ministeries doorgevoerd zij, ook in die in handen der krijgsoverheid, zijn niet voldoende om bestand te zijn tegen den Franschgezinden vijand en Vlaanderen te redden.

Beloften van steun en hulp vanwege Duitschland in de toekomst zijn woorden in den wind.

Als wij de zelfstandigheid van Vlaanderen niet reeds gedurende den oorlog van Duitschland bekomen, en wat geeft ons de zekerheid van wel, dan wordt de zelfstandigheid van Vlaanderen door niets verdedigd en na den oorlog niet en evenmin ook van nu af aan niet door een Raad van Vlaanderen, zooals hij tot nu toe heeft bestaan.

Daarom los van den met den dag onzekerder wordenden politieken toestand der oorlogspartijen in 't algemeen en Duitschland in 't bijzonder; los zoowel van den willekeur van Duitschland als van welk anderen ook. Slechts in zooverre mogen de Duitschers ons gebruiken als wij hen.

De eenige politiek die wij mogen en moeten drijven is die van help U zelve.

Niet alleen tegenover de Duitschers is die houding de eenige goede, zij wordt ons opgelegd door den met den dag klaarder wordenden toestand in Vlaanderen zelf.

De oprechte passivisten en nu nog onverschilligen, zullen ons helpen behouden wat wij wisten tot stand te brengen, maar bovendien zouden zij voor een groot deel aktivisten worden, van 'toogenblik dat wij de Vlaamsche Beweging meer op eigen krachten drijven en door eigen initiatief, haar niet langer, vooral voor wat de uitvoering betreft, afhankelijk laten van den willekeur der Duitschers.

Derhalve vraag ik aan den Raad van Vlaanderen dat **het doel van ons streven duidelijk worde vastgesteld en wel als volgt : een vrije en zelfstandige Staat Vlaanderen, in een door den oorlog uit te maken Staatsverband.**

De Bestuurlijke Scheiding, grondslag van alle verdere werking, zal voor wat de Ministeries betreft die nog in Belgische handen zijn, ten laatste voor half Oogst praktisch en volledig doorgevoerd zijn, zoo wel in buitendiensten als in 't middenbestuur.

Die der andere Ministeries zal in principie vastgesteld en uitgesproken worden en de kaders van hun personeel zullen van nu af aan opgemaakt worden.

Als eerste stap naar het vastgestelde doel zal de Raad van Vlaanderen de noodzakelijkheid erkennen van de **politieke scheiding, en haar als dusdanig omschrijven.**

Voorafgaandelijke onderhandelingen met de Duitschers worden niet gewenscht.

De Raad van Vlaanderen brengt aan de Duitschers den wensch over dat de Politieke Scheiding ten laatste binnen drie maanden een voldongen feit weze, en vraagt een bepaald en bindend antwoord binnen den vast te stellen en korten tijd.

Eerst na het inkomen van dit antwoord kunnen de besprekingen geopend worden.

Alle Fransche dagbladen zullen verboden worden. De vervlaamsching der dingen zal binnen een tijdsverloop van acht dagen heel Vlaanderen door voltrokken, worden.

Een algemeen blad, het officieuse orgaan van de Vlaamsche Regeering *Het Dagblad van Vlaanderen* met bijzondere uitgaven voor 't volk, zal van Brussel uit over Vlaanderen worden verspreid. Een pers en propagandabureel zal aan *Het Dagblad van Vlaanderen* verbonden zijn en in alle groote steden zijne vertakkingen hebben.

Als we werkelijk de redding van Vlaanderen vanwege Duitschland mogen en kunnen verwachten, zal onze wensch ingewilligd worden, alleen een tijdelijk terugdeinzen voor de verantwoordelijkheid valt te vreezen.

Van onze kant echter kan van talmen geen sprake zijn, de tijd dringt. Daarom zou de volgende tegemoetkoming kunnen gedaan worden : mits verholen steun van wege de bezetting en bij wijze van omwenteling zouden dan 's nachts de Stadhuizen der groote steden, te beginnen met Antwerpen, door de flaminganten ingenomen, de gemeentebesturen in handen gehouden worden, dit als voorwendsel voor de Duitschers om den hierboven voorgedragen wensch tegenover de buitenwereld, schijnbaar noodgedwongen, in te willigen.

Iets waarvan echter deze heele kwestie afhankelijk is, waarvan het misschien op gegeven oogenblik en in de eerste plaats zal afhangen of gedurende dezen oorlog de Vlaamsche Beweging al dan niet haar beslag krijgt, is vooral sedert de inmenging van Amerika in den oorlog **de voedselvoorziening door de Entente van het bezette gebied van België.**

Zullen we wachten om de Vlaamsche Beweging door te drijven tot wanneer alle voedseltoevoer door de Entente is afgesneden als verscherping van de uithongeringsmaatregelen tegenover Duitschland; of zullen we door onze verdere aktie zelf zulks mogelijks veroorzaken, en dan ook de gevolgen en verantwoordelijkheid ervan niet alleen willen maar ook kunnen op ons nemen; ofwel, weegt voor de Entente de politieke betekenis der Vlaamsche Beweging nog niet op tegen het onmiddellijk krijgskundig belang, bij middel van meerdere rantsoenen te voorkomen dat de werklieden in nog grooter getal naar Duitschland gaan.

Dit is alleszins een vraagstuk dat vooraf moet worden onderzocht.

Bewijsstukken voor de geschiedenis van den oorlog in België

Het Archief

van den

Raad van Vlaanderen

Uitgegeven door den

Nationalen Bond voor de Belgische Eenheid

BRUSSEL

Drakkerij Oud-Huis Th. DEWARICHET
16, Wilde-Woudstraat

Uitgever H. LAMERTIN
1, Coudenbergstraat

1929